

BỒI PHƯƠNG CÁCH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Kinh thánh: Các quan xét 4:1-10

“1 Sau khi Ê-hút đã qua đời, dân Y-sơ-ra-ên lại làm điều ác trước mặt Đức Giê-hô-va. 2 Đức Giê-hô-va phó chúng vào tay Gia-bin, là vua Ca-na-an trị vì tại Hát-so. Quan thống lãnh đạo binh người là Si-sê-ra ở tại Ha-rô-sét của dân ngoại bang. 3 Vua Gia-bin có chín trăm xe sắt và trong hai mươi năm, người hà hiếp dân Y-sơ-ra-ên cách hung bạo; nên Y-sơ-ra-ên kêu cầu cùng Đức Giê-hô-va. 4 Trong lúc đó, Đê-bô-ra, là nữ tiên tri, vợ của Láp-bi-đốt, đoán xét dân Y-sơ-ra-ên. 5 Bà ở trên núi Ép-ra-im, giữa khoảng Ra-ma và Bê-tên, dưới cây chà là Đê-bô-ra, và dân Y-sơ-ra-ên lên đến cùng người, đứng nghe sự xét đoán. 6 Bà sai gọi Ba-rác, con trai A-bi-nô-am, từ Kê-đe trong đất Nép-ta-li, mà nói cùng người rằng: Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên đã truyền lệnh này: Hãy chọn đem theo người một vạn người trong con cháu Nép-ta-li và trong con cháu Sa-bu-lôn, mà đi thẳng đến núi Tha-bô. 7 Ta sẽ khiến Si-sê-ra, là thống lãnh đạo binh vua Gia-bin, đến cùng người tại khe Ki-sôn, luôn với các xe cộ và cả quân lính của hắn; ta sẽ phó hắn vào tay người. 8 Ba-rác đáp rằng: Nếu bà đi với tôi, thì tôi sẽ đi; nhưng nếu bà không đi với tôi, tôi sẽ không đi. 9 Bà bèn đáp: Ủ, phải, ta sẽ đi với người, song sự vinh hiển của việc này sẽ chẳng về người; vì Đức Giê-hô-va sẽ phó Si-sê-ra vào tay một người nữ. Vậy, Đê-bô-ra đứng dậy, đi cùng Ba-rác đến Kê-đe. 10 Ba-rác nhóm hiệp người Sa-bu-lôn và người Nép-ta-li tại Kê-đe, có một muôn người đi theo sau người, và Đê-bô-ra cũng đi lên với người.”

Gợi ý bài học: Sau khi Ê-hút qua đời, dân Y-sơ-ra-ên lại làm điều ác trước mặt Đức Giê-hô-va. Vì vậy, Đức Chúa Trời phó họ vào tay Gia-bin, vua Ca-na-an trị vì tại Hát-so. Si-sê-ra, chỉ huy quân đội của Gia-bin, có đến chín trăm xe sắt và áp bức dân Y-sơ-ra-ên suốt hai mươi năm. Trước đây, họ từng chịu sự áp bức của Cu-san Ri-sa-tha-im trong tám năm và của Êc-lôn trong mười tám năm. Lần này, thời gian kéo dài đến hai mươi năm, cho thấy vòng xoáy tội lỗi và đau khổ của Y-sơ-ra-ên ngày càng trở nên nghiêm trọng. Khi không còn sức chống cự, dân Y-sơ-ra-ên lại kêu cầu Đức Giê-hô-va. Ngài nghe tiếng họ và lập Đê-bô-ra để mở ra con đường giải cứu.

Trong thế giới Cận Đông cổ đại, xe sắt(chiến xa) là vũ khí quân sự tối tân và đáng sợ, có thể so sánh với xe tăng hoặc xe bọc thép ngày nay. Trên địa hình bằng phẳng, đạo quân chủ yếu là bộ binh của Y-sơ-ra-ên gần như không có khả năng chống lại đội xe sắt của Si-sê-ra. Chín trăm xe sắt tượng trưng cho một sức mạnh áp đảo và một hoàn cảnh tưởng chừng không có lối thoát. Với khả năng của mình, Y-sơ-ra-ên không thể chiến thắng. Tuy nhiên, điều mà con người nhìn thấy không phải là toàn bộ thực tế. Si-sê-ra có chín trăm xe sắt, nhưng Y-sơ-ra-ên có lời hứa của Đức Chúa Trời. Vấn đề không phải là xe sắt mạnh đến mức nào, mà là dân Chúa có tin cậy và vâng lời Ngài hay không.

Người được Đức Chúa Trời lập làm quan xét lần này không phải là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm, nhưng là một nữ tiên tri tên Đê-bô-ra. Kinh Thánh chép: “Trong lúc đó, Đê-bô-ra, là nữ tiên tri, vợ của Láp-bi-đốt, đoán xét dân Y-sơ-ra-ên.” Đê-bô-ra ngồi dưới cây chà là nằm giữa Ra-ma và Bê-tên, trong vùng đồi núi Ép-ra-im. Dân Y-

sơ-ra-ên tìm đến bà để được xét xử và nhận sự hướng dẫn. Tên **Láp-bi-đốt** có liên hệ với từ “ngọn đuốc” trong tiếng Hê-bơ-rơ. Vì thế, bên cạnh cách hiểu thông thường rằng Đê-bô-ra là vợ của một người tên Láp-bi-đốt, một số người còn nhìn thấy nơi bà hình ảnh của “người nữ mang ngọn đuốc”. Giữa hai mươi năm áp bức và bóng tối thuộc linh, Đức Chúa Trời đã dùng Đê-bô-ra như một ngọn đuốc để soi sáng dân Ngài. Bà không dựa vào quyền lực quân sự, nhưng đứng vững trong Lời Chúa, phân định ý muốn Ngài và truyền lại mệnh lệnh ấy cho dân sự. Đức Chúa Trời không bị giới hạn bởi những tiêu chuẩn của con người. Khi các chiến binh sợ hãi trước xe sắt, Ngài có thể dùng một người nữ đầy đức tin để dẫn dắt cả dân tộc.

Đê-bô-ra gọi Ba-rác và truyền lại mệnh lệnh của Đức Chúa Trời: ông phải tập hợp mười nghìn người thuộc hai chi phái Nép-ta-li và Sa-bu-lôn, rồi kéo quân đến núi Tha-bô. Đức Chúa Trời hứa sẽ kéo Si-sê-ra cùng quân đội và xe sắt của hắn đến khe Ki-sôn, sau đó phó chúng vào tay Ba-rác. Mệnh lệnh rất rõ ràng và lời hứa cũng rõ ràng. Nhưng hoàn cảnh thực tế lại khiến Ba-rác sợ hãi. Ông biết rõ tương quan lực lượng giữa hai bên. Mười nghìn bộ binh phải đối đầu với chín trăm xe sắt trên địa hình bằng phẳng dường như là một cuộc chiến không thể thắng. Có lẽ chính vì hiểu quá rõ về chiến tranh nên Ba-rác càng nhìn thấy sự yếu thế của Y-sơ-ra-ên. Kiến thức và kinh nghiệm giúp ông nhận định đúng tình hình, nhưng cũng khiến ông tập trung vào những điều hữu hình hơn là lời hứa của Đức Chúa Trời. Ba-rác nói với Đê-bô-ra: “Nếu bà đi với tôi, thì tôi sẽ đi; nhưng nếu bà không đi với tôi, tôi sẽ không đi.” Ở một phương diện, lời đề nghị này cho thấy Ba-rác công nhận thẩm quyền thuộc linh của Đê-bô-ra. Vì bà là nữ tiên tri, có lẽ ông xem sự hiện diện của bà là dấu hiệu cho thấy Đức Chúa Trời đang ở cùng đoàn quân. Tuy nhiên, lời đáp ấy cũng bày tỏ sự yếu đuối trong đức tin. Thay vì hoàn toàn nương cậy lời hứa của Đức Chúa Trời, Ba-rác lại cần sự hiện diện hữu hình của Đê-bô-ra để có đủ can đảm tiến bước. Đôi khi chúng ta cũng giống như Ba-rác. Chúng ta tin lời Chúa, nhưng vẫn muốn có thêm một dấu hiệu nhìn thấy được. Chúng ta nói mình tin Đức Chúa Trời ở cùng, nhưng chỉ an tâm khi một người nào đó, một điều kiện nào đó hoặc một sự bảo đảm nào đó cùng đi với mình.

Đê-bô-ra đồng ý đi cùng Ba-rác, nhưng bà nói: “Ừ, phải, ta sẽ đi với ngươi, song sự vinh hiển của việc này sẽ chẳng về ngươi; vì Đức Giê-hô-va sẽ phó Si-sê-ra vào tay một người nữ.” Trong chiến tranh thời cổ đại, tiêu diệt tướng chỉ huy của quân thù là một vinh dự rất lớn. Nhưng vinh dự ấy sẽ không thuộc về Ba-rác. Sau này, Si-sê-ra bị giết bởi Gia-ên, một người nữ không giữ chức vụ chỉ huy quân đội. Điều này nhắc chúng ta rằng Đức Chúa Trời vẫn hoàn thành lời hứa của Ngài, nhưng sự chần chừ và thiếu tin cậy có thể khiến chúng ta đánh mất niềm vui được dự phần trọn vẹn trong công việc Chúa. Ba-rác vẫn đi và vẫn vâng lời, dù sự vâng lời của ông khởi đầu trong do dự. Kinh Thánh sau này vẫn kể tên ông giữa những người có đức tin. Điều đó cũng đem lại hy vọng cho chúng ta: dù đang sợ hãi, chúng ta vẫn có thể lựa chọn bước đi. Sự vâng lời tốt nhất là vâng lời ngay khi nghe tiếng Chúa. Nhưng nếu chúng ta đã từng chần chừ, đừng vì thế mà từ bỏ hoàn toàn. Hãy đem sự sợ hãi đến với Chúa, nắm lấy lời hứa của Ngài và tiếp tục bước đi. **Can đảm không có nghĩa là không còn sợ hãi. Can đảm là dù sợ hãi, chúng ta vẫn chọn tin cậy và vâng lời Đức Chúa Trời.**

Đê-bô-ra nói rằng vinh dự tiêu diệt Si-sê-ra sẽ thuộc về một người nữ. Nhưng xét cho cùng, vinh quang lớn nhất không thuộc về Đê-bô-ra, Ba-rác hay Gia-ên. Mọi vinh quang đều thuộc về Đức Chúa Trời, Đấng đã phó Si-sê-ra vào tay dân Ngài. Chúa có thể sử dụng Đê-bô-ra, một nữ tiên tri. Ngài có thể sử dụng Ba-rác, một người vừa tin vừa sợ. Ngài cũng có thể sử dụng Gia-ên, một người nữ không thuộc quân đội. Đức Chúa Trời không phụ thuộc vào một cá nhân nào để hoàn thành chương trình của Ngài. Nhưng người tin và vâng lời sẽ có đặc ân được tham dự, tận mắt chứng kiến quyền năng Chúa và vui hưởng kết quả của lời hứa. **Điều quyết định không phải là địa vị, giới tính, kinh nghiệm hay khả năng của một người. Điều quan trọng là người ấy có sẵn sàng tin và vâng lời Đức Chúa Trời hay không.**

Mỗi người đều có thể đang đối diện với một “đội xe sắt” khiến mình sợ hãi. Đó có thể là: Một nan đề vượt quá khả năng giải quyết. Một căn bệnh kéo dài. Áp lực tài chính hoặc công việc. Một mối quan hệ đang tổn thương. Một trách nhiệm mà chúng ta cảm thấy không đủ sức đảm nhận. Một sự kêu gọi của Chúa khiến chúng ta lo lắng và do dự. Một thói quen hoặc tội lỗi tưởng như không thể chiến thắng. Khi chỉ nhìn vào “chín trăm xe sắt”, chúng ta sẽ thấy mình quá yếu và hoàn cảnh quá mạnh. Nhưng đức tin không phủ nhận khó khăn. Đức tin nhìn thẳng vào khó khăn mà vẫn tin rằng quyền năng của Đức Chúa Trời lớn hơn điều chúng ta đang đối diện. Chiến thắng không phụ thuộc vào sức mạnh của xe sắt, cũng không phụ thuộc vào khả năng của chúng ta. Chiến thắng thuộc về Đức Chúa Trời. Câu hỏi cho mỗi chúng ta ngày hôm nay không phải là: “Tôi có đủ mạnh không?” nhưng là: “Đức Chúa Trời đã phán điều gì, và tôi có sẵn sàng vâng lời Ngài không?”

Suy ngẫm và áp dụng bài học:

1. “Chín trăm xe sắt” đang khiến tôi sợ hãi là gì?
2. Tôi có đang cần một điều hữu hình để thay thế cho lòng tin nơi Chúa không?
3. Có mệnh lệnh nào của Chúa mà tôi vẫn trì hoãn thực hiện? Tôi có đang vâng lời một cách miễn cưỡng và nửa vời không?

*Điều quan trọng không phải là chúng ta biết nhiều đến đâu, có địa vị gì hay sở hữu sức mạnh nào. Điều quan trọng là chúng ta tin lời Đức Chúa Trời và can đảm bước đi theo điều Ngài đã phán. Nếu đang do dự như Ba-rác, đừng buông xuôi. Hãy đem nỗi sợ đến với Chúa và bắt đầu bước đi từ hôm nay. Đức Chúa Trời có thể dùng cả một người còn yếu đuối, miễn là người ấy sẵn sàng đi theo tiếng gọi của Ngài. **Đức tin và sự vâng lời nơi Đức Chúa Trời mạnh hơn mọi “xe sắt” của thế gian.***